

DENNIS HEIJN

TEGEN DE STROOM

RECHTVAARDIGT HET DOEL HET MIDDEL?

‘De grote vraag hoe ver je mag gaan om onrecht en klimaatcrisis te bestrijden wordt niet beantwoord door Dennis Heijn (dat zul je zelf moeten doen), maar hij schreef er wel een erg spannend en veel te realistisch boek over. Aanrader!’

Dolf Jansen, cabaretier, radiopresentator en hardloper

‘In één ruk uitgelezen. In deze angstaanjagend realistische ‘klimaat-thriller’ verweeft Dennis Heijn op knappe wijze zijn dramatische geschiedenis met een onheilspellende toekomst.’

Jeroen Smit, auteur van o.a. *De prooi*, *Het grote gevecht* en *Het drama Ahold*

‘Een héél goed en spannend boek dat leest als een trein en ons aan het denken zet over kwesties die ons allemaal aangaan. De juiste keuzes maken lijkt het thema van dit boek te zijn; hoe anders zou de wereld zijn als Shell naar zichzelf had geluisterd? Dennis Heijn daagt de lezer uit en eenmaal in zijn fuik is er geen ontsnappen aan. Ik las het boek met heel veel genoegen en met pijn in mijn borst.’

Harry Starren, auteur, docent en directeur van Ithaca International

‘Een spannend, actueel en zeer boeiend thema. Dennis Heijn schrijft met de ervaring van de ontvoering van zijn vader als ervaring. De wendingen in het boek zijn knap beschreven en zorgen voor een boeiend en verrassend einde. Chapeau!’

Arno Koek, Boekhandel Blokker, Heemstede

‘Je hebt de gave om de lezer vast te pakken en mee te nemen. Het boek moest uit voordat ik weer terug zou gaan. Het is zo’n goed onderwerp en frustrerend om te lezen hoe dat intern gaat bij grote concerns. Ik vond het echt heel boeiend en jouw boek verdient veel lezers.’

Inez van Oord, oprichter van *Happinez*

‘Lees dat boek van Dennis Heijn! Ik moest er even ‘in komen’, maar toen het me greep liet het niet los. Het is spannend én confronterend.’

Marije van den Berg, auteur van o.a. *Stop!* en *De beleidsbubbel*

‘Sinds Dan Brown’s *The Da Vinci Code* niet meer zó in een boek gezeten, het is het soort boek dat je in één ruk wilt uitlezen, omdat je gewoon móet weten hoe het afloopt. Niet alleen een spannende leeservaring, maar ook een filosofische reis die je bijblijft lang nadat je de laatste pagina hebt omgeslagen.’

Hebban *****

‘Een subliem boek, in één ruk uitgelezen.’

Paul van Liempt, podcast Change Inc.

‘Ik was onder de indruk van het verhaal. Aangrijpend hier en daar, knap geconstrueerd, spannend en regelmatig tot denken aanzetend. De manier waarop je de ‘zaak Heijn’ gebruikt als achtergrond voor de argumentaties in het politieonderzoek, is opmerkelijk en werkt goed.’

Paul van Tongeren, voormalig Denker des Vaderlands

Proloog

Shit, wat een koppijn, was het eerste wat hij dacht toen hij zijn ogen probeerde open te krijgen. Wanneer leerde hij nou eens om Simon en Mees niet te volgen in hun straffe drinkritme? Die blijven altijd maar doorgaan en kunnen er gewoon veel beter tegen.

Toen hij zijn ogen eenmaal open had, kwam niets hem bekend voor. Was het hem dan toch gelukt om met die lekkere Italiaanse mee te gaan? Maar waar was ze dan? En wat hadden ze gedaan? Niets spannends schoot hem te binnen. Hij richtte zich op en voelde het veel te zachte matras inzakken onder zijn kont. Door de luiken kwam net genoeg licht binnen om de kamer te kunnen zien: een muffe ruimte met een rond, houten tafeltje, een stoel en het bed op een groezelig tapijt. Niet echt de kamer van een hippe Italiaanse dame.

Door de muur heen hoorde hij: *‘Si sta svegliando.’*

Hoofdstuk 1

2010 – Phuket, Houston, boot naar Koh Phangan

Het voordeel van zo'n stilteretraite is dat je ongegeneerd kunt observeren, dacht Susanne. En dat deed ze dan ook, want het was haar wel duidelijk dat mediteren niet echt haar ding was. De lotushouding was geen probleem, maar zelfs het tellen van je in- en uitademingen bleek een te grote opgave. Dat had ze ook verwacht, maar Leonie had erop gestaan dat ze hun geest even helemaal leeg zouden maken voordat ze naar de Full Moon Party's op Koh Phangan gingen. In het begin had Susanne de neiging gehad om in de lach te schieten als ze Leonie aankeek, maar dat ging snel over.

'Je gedachten zijn als de wolken, ze zijn er, maar je doet er niets mee,' zei de meester. *No attachment.* Susanne rende vooralsnog als een dartel konijn achter elke wortel aan die voorbij schoot. Het was een spel zonder einde, zonder rust. Niets lege geest.

Ze zaten met twaalf vrouwen en drie mannen in twee halve kringen achter elkaar op hun kussens. *Is dit vooral een vrouwen- ding of is het toeval?* Susanne had het gevoel dat de anderen vaker met dit bijltje gehakt hadden en zich beter aan de stilte en rust konden overgeven. Zij haalde zelf nog geen vier ademhalingen zonder dat haar gedachten afdwaalden, naar de kriebel aan haar linkerbil bijvoorbeeld. *Waar komt die kriebel eigenlijk vandaan? Thuis heb ik nooit kriebel aan mijn bil als ik zit. Dit moeten de anderen toch ook voelen? Hebben verlichte mensen geen kriebel aan hun billen? Is dat het doel? Pff, hoelang moeten we nog?* Ze had niet het gevoel

dat de drie mannen uit de groep bij elkaar hoorden. Ze zaten niet bij elkaar en communiceerden niet op een manier die een diepere band verraadde, zoals zij dat met Leonie wel had. Je kunt heel veel kwijt in een blik, had Susanne gemerkt.

Ze keek regelmatig naar de knapste van de drie. Hij was zeker Zuid-Europees; een Italiaan, als ze moest gokken. Zijn golvende zwarte krullen, die net zijn schouders niet raakten, zaten soms in een staart, soms droeg hij ze los. Alleen Italianen kunnen er zo uitzien: bestudeerd nonchalant. Op het eerste gezicht lijkt het alsof ze zomaar iets hebben aangetrokken, maar als je beter kijkt besef je dat niets aan het toeval is overgelaten. Het vale T-shirt, het afgedragen petje, het achteloos omgeknoopte sjaaltje; ze horen bij een zorgvuldig gecultiveerd imago.

Italië was een geliefd vakantieland van haar ouders en hun liefde voor het land was overgeslagen op Susanne. Als enig kind heb je de achterbank voor jezelf en ze vond het heerlijk om heel Italië rondgereden te worden. Toen ze ouder werd, merkte ze dat ze Italiaanse mannen aantrekkelijker vond dan Nederlandse, en ze associeerde ze bovendien met goed weer, heerlijk eten en een zorgeloos leven. Italiaanse mannen konden weliswaar opgewonden raken van de kleinste dingen, maar die drukte mocht ze wel; er gebeurde tenminste iets.

Een haviksneus, zwarte wenkbrauwen, volle lippen bijna verborgen onder een paar weken oude, zwarte baard en bruine ogen, die hij nu dicht heeft. Hij is groter dan de meeste Italianen, slank en gespierd, *her kind of guy*. Zijn rechterschouder is nog bloededig, met wat korstjes, van een recent geplaatste tattoo. Ze kan niet goed zien wat het is, iets Chinees? Hij draagt alleen een doek en zit roerloos rechtop in kleermakerszit. Heeft hij geen kriebel? Zou hij wat onder die doek dragen? Is dat luchtig of ongemakkelijk? Heeft Leonie deze gedachten ook of zit zij braaf te tellen? Haar Italiaan was er al toen zij aankwamen en ze is benieuwd of hij ook morgen vertrekt.

‘Dat geloof je toch niet?!’ Johan keek boos op zijn telefoon en schudde zijn hoofd. Ze zaten met z’n vijven aan het zondagochtendontbijt, zoals gewoonlijk als hij in het weekend een keer thuis was. Allemaal keken ze op, niet gewend aan zulke uitbarstingen. ‘De héle wereld kijkt mee, een paar dagen geleden werd hij nog gegrild door het congres en nu moet meneer zo nodig meedoen aan een zeilwedstrijd aan de andere kant van de wereld!’

‘Waar heb je het in hemelsnaam over, schat?’ vroeg Claire.

‘Over die arrogante prutser Tony Hayward, de CEO van BP. Die zit nu en plein public op een zeilboot. Heeft hij dan geen greintje besef van wat hij heeft aangericht? Snapt hij niet dat de hele industrie hieronder lijdt? Hij kan toch op zijn minst de schijn ophouden dat hij dag en nacht bezig is om die shit op te ruimen!’

Olivier en Paul spitsten hun oren; zo vaak gebeurde het niet dat pappa over werk praatte en zeker niet met deze felheid. Lucas was alweer druk bezig met een poging zijn croissant open te snijden. Op je zevende zijn er belangrijkere dingen dan een vader die over zijn werk praat. Zijn broers waren tien en acht jaar ouder en wisten waar dit over ging: op 20 april was het BP-boorplatform Deepwater Horizon in de Golf van Mexico ontploft en een paar dagen later gezonken. Het was nu eind juni en nog steeds was het lekken niet gestopt. Een paar dagen geleden had Obama een eerste speech vanuit de Oval Office aan deze ramp gewijd. Ze hadden er op school naar gekeken, want de president spreekt het volk zelden direct toe vanuit zijn kantoor. Olivier had zich ongemakkelijk gevoeld tijdens de heftige discussie die daarop ontstond. In zijn klas op de International School in Houston was bekend dat zijn vader de baas was van Shell in Amerika en op de een of andere manier voelde hij zich medeverantwoordelijk. Hij begreep waarom zijn vader zo boos was: deze ellende straalde direct af op Shell en alle andere oliebedrijven. Olivier vond ook zijn klasgenoten

schijnheilig. Beseften ze dan niet dat de SUV's waarin ze elke ochtend afgezet werden en de vliegtuigen die ze bij elke *holiday break* namen de olie slurpten waar ze nu zo op afgaven?

'Ken jij die Hayward?' vroeg Olivier.

'Ja, ik heb hem een paar keer ontmoet. Een omhooggevallen *engineer*. Een techneut met een gebrek aan empathisch vermogen. Precies het type CEO waar de buitenwereld zo'n hekel aan heeft. Hij bevestigt weer alle vooroordelen. Nu, twee maanden later, zit-ie op zijn boot, maar al een week na de ramp klaagde hij bij zijn team dat hij zijn leven terug wilde. Ging die zielenpoot nog het slachtoffer uithangen ook! En dat mag dan de grote baas worden! In maart verkocht hij een derde van zijn aandelen. Dat was goeie timing, want ze zijn nu nog maar de helft waard. Wat natuurlijk olie op het vuur is.'

Johan weet dat hij moet uitkijken; hij en Shell zijn ook niet heilig. Maar BP maakt het in zijn ogen echt te bont.

'Wat ik bedoel, Olivier, is dat als je de leider mag zijn van zo'n groot bedrijf, je dan ook de verantwoordelijkheid moet nemen voor wat er onder jouw *watch* gebeurt. Ik hoorde dat, voordat het misging, BP een test van honderdduizend dollar heeft afgeblazen, die op 20 april moest uitwijzen of het cement de put goed dichtte. Om geld te besparen. Moet je nagaan, het grootste deel van de bemanning vertrekt die ochtend, de rest viert dat ze zeven jaar zonder ongelukken het platform hebben bestierd. En wat denk je? Diezelfde avond sterven elf mensen door een grote explosie en raken er zeventien gewond. De kosten lopen nu in de miljarden. Hayward is medeverantwoordelijk voor de cultuur waarin men denkt de baas een plezier te doen door te bezuinigen op veiligheid. Hij is dus op z'n minst medeverantwoordelijk voor de schade aan het milieu, de slachtoffers én BP zelf. Die gaat Thanksgiving niet halen.'

Lucas' croissant was verworden tot een kleffe deegbal die zich maar niet gewonnen wou geven. Terwijl de anderen zijn woorden

lieten bezinken, nam Johan hem van Lucas over en probeerde te redden wat er te redden viel. ‘Smeren doe je met een bot mes, maar eerst moet je hem met een scherp mes opensnijden. Kijk, zo doet een expert dat.’ Demonstratief hield Johan de croissant met uitgestrekte armen voor zich uit, met in zijn rechterhand het lemmet dat hij tegen het broodje zette. De combinatie van de kleffe meelbal, die meer weerstand bood dan verwacht, de minder op precisie berekende gestrekte armen, de irritatie over BP en de scherpte van het blad, maakte dat het mes opeens door de croissant heen schoot en zich diep in Johans linkerhandpalm boorde. Diens harde schreeuw overstemde het lachsalvo aan tafel, want het zag er wel komisch uit. Het mes met het eraan gespietste broodje kletterde op tafel. Johan greep zijn linkerhand met de andere, maar het bloed stroomde direct tussen zijn vingers door. Vloekend stond hij op en liep naar de kraan. De stromen water en bloed hielden elkaar in evenwicht, het was duidelijk dat dit niet met een pleister te verhelpen was.

‘Shit, ik denk dat het gehecht moet worden, ik kan mijn vinger niet eens meer strekken. Ik heb volgens mij zelfs een pees doorgesneden. Wat een kutzooi!’

Claire, die inmiddels doorhad dat het weliswaar ernstiger was dan een sneetje maar niet levensbedreigend, liep naar hem toe, legde haar arm om hem heen en keek naar de twee stromen. ‘Ik breng je wel naar het ziekenhuis. Daar gaat ons golfmiddagje.’

Deze episode werd een running gag in het gezin. De historische woorden ‘Kijk, zo doet een expert dat’ werden te pas en te onpas gebezigd; als iemand een domme fout maakte of juist een briljante actie uithaalde. En er zou nooit meer een croissant in huize Dijkhuizen gesneden worden zonder de begeleiding van deze tekst. Johan werd ook fysiek herinnerd aan zijn theatrale miskleun, want hij had inderdaad een pees doorgesneden en zijn middelvinger had zijn soepelheid verloren. Pianospelen ging nog wel, maar gelukkig

hoefde hij er zijn brood niet mee te verdienen. Hetzelfde gold voor golfen.

~

Ongelofelijk, daar staat hij!

Ook het uitchecken bij de retraite verliep in stilte, want de deelnemers kwamen en gingen op verschillende momenten. Leonie en Susanne stonden opeens buiten. En terwijl ze elkaar omhelsden en zachtjes wenden aan elkaars en hun eigen stem, voelde Susanne een steek; ze had geen contact kunnen leggen met de aantrekkelijke Italiaan, dat was hij ondertussen vol overtuiging in haar hoofd geworden. Ze was op haar kussen bezig geweest met haar openingszinnen en hoe hij daarop zou kunnen reageren. Of zou ze hem een briefje geven? Maar nu stond ze buiten, en afgezien van de blikken die ze gewisseld hadden, had ze geen enkele stap gezet. *Echt heel irritant*. Aan de andere kant was het ook een beetje een opluchting, want misschien bleef haar zo een gênant gesprek bespaard.

Maar daar stond hij, over de reling gebogen. Zijn haar in een staartje, flipflops, een vaalgroene bermuda en een roze sportshirt vol reclames. *Roze? Giro d'Italia?* Dat was een verrassing, ze vond hem totaal geen wielrennerstype, en het was ook een beetje een afknapper.

Non ci credo... La bionda!

Pino was gisteren teleurgesteld dat die vrolijke, blonde Noord-Europese opeens was verdwenen. Ondanks dat het hem afleidde van zijn meditatie, genoot hij van haar onwennigheid. Gewoonlijk irriteerde het hem als iemand hem stoorde in zijn contemplaties. Maar bij haar gebeurde dat niet, integendeel, dit hielp hem juist. In ieder geval meer dan de gebeurtenissen van het afgelopen jaar

eindeloos af te spelen in zijn hoofd en uit te vogelen waar het fout was gegaan.

Misschien is hij naïef, maar hij wil niet altijd op zijn hoede zijn, niet steeds over zijn schouder kijken. Hij wil niet uitgaan van het slechte in de mens, er is genoeg cynisme en achterdocht om hem heen. Die eigenschappen lijken bijna een voorwaarde voor wie wil vechten voor een betere wereld. Toch begrijpt Pino hun frustratie en verbeterheid; hun doel zal nooit bereikt worden, in ieder geval niet in één mensenleven. Pino wil niet verbitterd raken; hij wil vechten voor een betere wereld, maar tegelijk genieten van wat het leven hem te bieden heeft. Geen makkelijke opgave.

Hij moest echt even weg. Deze paar weken Thailand waren broodnodig. De combinatie van de stilte en het feesten moesten een nieuwe start inluiden. De vijf dagen retraite waren hem echter zwaarder gevallen dan verwacht, hij had het programma waarschijnlijk beter om kunnen draaien: eerst Koh Phangan en dan pas zitten. *La bionda* had hem er, zonder het te weten, doorheen gesleept. Het was zoveel leuker om zijn gedachten aan haar te wijden dan aan Alessandro.

Hoe hij zich zo had kunnen vergissen begreep hij nog steeds niet. Alessandro leek een lot uit de loterij, letterlijk. Eindelijk zouden ze de middelen hebben om de gemeenschappen rond de Middellandse Zee bewust te maken van de milieuschade die ze aanrichtten, en aan hen laten zien hoe het beter kon. Vanaf het begin waren er kleine irritaties, vooral over afspraken die Alessandro niet nakwam, maar die rationaliseerde Pino weg. Niemand is perfect, en als Alessandro ervoor zorgde dat ze een grote stap konden zetten, dan moesten ze zijn onvolkomenheden maar voor lief nemen. Giulia had het echter goed aangevoeld; zij had eigenlijk meteen door Alessandro's mooie praatjes heen geprikt. Achteraf bleek hij alles bij elkaar gelogen te hebben, en in plaats van geld mee te brengen had hij hun schaarse middelen ingezet voor zijn eigen doeleinden. Bovendien had hij hun zorgvuldig opgebouwde netwerk voorgoed

beschadigd. Maar in plaats van naar Giulia te luisteren – en naar zijn eigen onderbuik, die steeds krachtigere signalen had afgegeven – kreeg hij juist steeds vaker ruzie met haar. Daar had hij nog het meest spijt van.

Dat ze helemaal opnieuw moesten beginnen, dat hun omgeving de vooroordelen bevestigd zag en ze een stelletje onnozele wereldverbeteraars leken, vond Pino tot daaraan toe. Tegenslag hoort erbij. Maar dat hij Giulia zo had gekwetst, terwijl ze al die tijd gelijk had gehad, viel hem zwaar. Dat hij zich door de belofte van geld om de tuin had laten leiden maakte het extra pijnlijk. Hij hoorde Giulia's terechte *I told you so*-donderspeech steeds opnieuw in zijn hoofd, en het sneed door zijn ziel. Het was niet de gemiste kans, het was het feit dat ze elkaars mening en intuïtie niet meer serieus namen dat het zo wrang maakte. *Hoe kunnen wij de wereld verbeteren, als we niet eens onszelf kunnen managen?* Dit was een dure en heel pijnlijke les. Pino had zich voorgenomen zich nooit meer te laten verblinden.

Een voornemen dat al snel sneuvelde toen *la bionda* hem aankeek met dezelfde geschokte blik, gevolgd door een verleidelijke glimlach. De twinkeling in haar blauwe ogen, haar volle lippen, Pino was even sprakeloos. Ze zag er nu nog aantrekkelijker uit: fris gedoucht, haar blonde lokken los op haar schouders, in het korte witte topje dat haar kleine borsten goed deed uitkomen. De navelpiercing, de gerafelde spijkersshorts met de stevige kont en de sportieve benen: zo werden de dames niet gemaakt in Italië, en al helemaal niet op Sicilië.

Maar wat stond hij daar nou? Tijd om op haar af te stappen.

‘Hi, ik ben Pino. Zoals je kunt horen heb ik ook een stem, en ik ben heel benieuwd naar de jouwe.’

Ze stonden beiden tegen de reling, terwijl de wind met hun haren speelde. Susanne schoot in de lach. In haar ooghoek zag ze dat Leonie zich omdraaide. Die was net zo verbaasd dat de man

waar Suus het de hele avond over had gehad hier opeens voor haar stond.

‘Hi, ik ben Susanne.’

‘Ik wil niet *tacky* overkomen, maar ik heb het gevoel dat ik jou al vrij goed ken. Ik wil graag ontdekken of al mijn ideeën en fantasieën over jou kloppen.’

Susanne was aangenaam verrast; behoorde hij tot die heel selecte groep Italianen die goed Engels spreekt?

‘Fantasieën? Moest je niet aan niets denken, dan? Je moest je gedachten toch niet achternagaan maar je ademhalingen tellen?’

‘Haha ja, dat was de bedoeling, maar de verleiding was te groot.’

‘Echt? Ik had je sterker verwacht. Je leek zo ervaren.’

‘Schijn bedriegt blijkbaar. Wat er in iemands hoofd omgaat is altijd een geheim. Als je je eigen gedachten al zo moeilijk onder controle kunt houden, hoe zou je die van een ander dan moeten kennen? Wat dacht je nog meer?’

‘Ik dacht net dat ik jou niet het wielrennerstype vond.’

‘Wielrenner? Hoezo?’

‘Nou, een Italiaan met *la maglia rosa*, dat kan alleen maar een wielrenner zijn.’

‘Haha, ik ben inderdaad een Italiaan, goed gezien! En ook goed gezien dat ik geen wielrennerstype ben. Dit is het shirt van de adellaren, van mijn favoriete voetbalclub Palermo. Die spelen altijd in roze en zwart. Ik ben geboren in Palermo en al mijn hele leven *tifoso*. Dus ik ben meer een voetballerstype, zoals nog wel een paar Italianen. En waar kom jij vandaan? Noorwegen of iets anders Scandinavisch?’

‘Blond, dus Scandinavisch? Nou, in Nederland lopen er ook genoeg rond, hoor. Daar kom ik vandaan. Uit Haarlem om precies te zijn, dat ligt vlak bij Amsterdam, waar ik nu woon.’

‘Natuurlijk, Nederlandse! Dat past inderdaad beter bij je, vraag me niet waarom. Hoe vond je de retraite?’

‘Het was een idee van mijn vriendin daar,’ wijzend naar Leonie.

‘Het niet-praten vond ik tot mijn verbazing best prettig, maar ik was blij toen het stilzitten en ademtellen voorbij was. Ik heb zin in een feestje!’

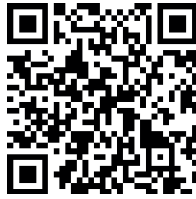
Heden

Dat ging boven verwachting soepel. Gelukkig. Jezus, wat waren ze gespannen geweest. Maar hij was zo dronken dat Pino het ook in z'n eentje had kunnen doen. Als een mak lammetje liet hij zich meevoeren, en zijn vrienden hadden het niet eens door, die dachten waarschijnlijk dat hij even ging pissen.

Op de monitoren ziet Pino dat Nemo – de codenaam die ze gebruiken – langzaam ontwaakt en verbaasd rondkijkt. Dan dringt het met een schok tot Pino door: *alea iacta est*. Er is nu geen weg meer terug. Een rilling trekt door zijn lichaam. Hij denkt aan Susanne en Pipi en Luna. Hoe zouden zij hem zien? Als een held, een lafaard, een ideologische gek? Pino weet dat dit avontuur heel slecht kan aflopen, maar zijn interne strijd heeft hij al geleverd. En nu hij Nemo daadwerkelijk in de kamer ernaast ziet, is er voor twijfel al helemaal geen plaats meer. Hij is de leider en moet geen zwakte tonen. De discussies zijn gevoerd en iedereen was het erover eens dat het middel extreem was, maar dat was het doel ook. Op een gegeven moment moeten er de gekken zijn die de status quo doorbreken. Met puur rationeel handelen is zelden vooruitgang geboekt. Pino hoopt dat Susanne hem kan vergeven, of liever nog, dat ze trots op hem zal zijn. Hij had het afgelopen jaar zo vaak op het punt gestaan om haar in te lichten over zijn plannen, maar hij was steeds tot de conclusie gekomen dat dat egoïstisch zou zijn. Hij wil haar niet opzadelen met zo'n dilemma, haar niet dwingen te kiezen tussen hem en de toekomst van de

wereld. Dit offer moet hij zelf brengen en hij hoopt vurig dat het tot een goed einde zal komen.

Scan onderstaande QR code voor de video *Climate of Concern* (28 minuten), gemaakt door Shell in 1991.

<https://rebrand.ly/ui6xqwr>

Eerste druk, 2024, tweede druk, 2025

Copyright © 2024 Dennis Heijn & Uitgeverij Santasado

Omslagontwerp: Rob Stolte, Autobahn
Vormgeving binnenwerk: Perfect Service
Tekstcorrectie: Irwan Droog
Drukwerk: Wilco

ISBN 978 90 833 6834 4

e-ISBN 978 90 833 6835 1

NUR 330

Lezersreacties:

‘Ik werk ruim twintig jaar in de fossiele industrie en heb het boek in één keer uitgelezen. Hoe je het gezin beschrijft na de ontvoering hakt erin als een moker. We moeten als industrie om.’

‘Stoppen met lezen wordt steeds moeilijker. Ik zou het in de vakantie lezen, maar dat gaat niet meer lukken.’ – Hebban *****

‘Heerlijk geschreven, super actueel, zet je aan het denken! Hoe ver mag je gaan in de strijd voor een goede zaak?’ – Goodreads *****

‘De actualiteit en urgentie van de klimaatdiscussie maken het thema extra relevant en invoelbaar. De compleet verrassende plottwist maakt dit boek niet makkelijk weg te leggen.’ – bol.com *****

‘Ik heb ademloos zitten lezen. Iedereen moet dit lezen.’

‘Verassende wendingen en een actueel thema, boeiend tot het (verassende) einde.’ – Goodreads *****

‘Ik zit in Rome en geniet van de stad, maar moest na de rondleiding en lunch terug naar het hotel: *Tegen de stroom* moet uit!’

‘Ik heb begrepen dat de filmrechten al verkocht zijn, ik denk dat een spannende film zou kunnen zijn.’ – Hebban *****

‘Aanrader voor wie van spannende ontknopingen houdt.’ – bol.com *****

‘In een paar dagen uitgelezen. Heel spannend en zet aan het denken over een actueel onderwerp.’ – Goodreads *****

‘Zeer realistisch scenario waarin Shell aan de tand wordt gevoeld door klimaatactivisten. Absolute aanrader!’ – Hebban *****

‘Iedere CEO en leidinggevende zou dit moeten lezen om zich te verdiepen in de morele en ethische dilemma’s van hun handelen.’

‘Wat is goed en wat is kwaad? Wat kan wel en wat kan niet? Het boek is spannend en leest heel erg prettig.’ – bol.com *****

‘Een erg spannend en veel te realistisch boek over de vraag hoe ver je mag gaan om onrecht en klimaatcrisis te bestrijden.’

– **Dolf Jansen**, cabaretier, radiopresentator en hardloper

Als Pino's baan bij het Wereld Natuur Fonds alleen maar zijn machteloosheid bevestigt, komt de gedreven voorvechter van het klimaat met drie vrienden tot een radicale daad. Ze ontvoeren de zoon van de CEO van Shell, met als doel de fossiele industrie ter verantwoording te roepen en van koers te laten veranderen. De ontvoerders zoeken nadrukkelijk de publiciteit op, waardoor het gebruikelijke spel tussen de ontvoerders, de ouders, het bestuur van Shell, de politie en de media heel verrassende wendingen krijgt. De wereld kijkt toe en wordt meegezogen in het dilemma of dit heftige middel zijn doel wel of niet rechtvaardigt.

‘Angstaanjagend realistische ‘klimaat-thriller’ waarin Dennis Heijn zijn dramatische geschiedenis met een onheilspellende toekomst verweeft.’

– **Jeroen Smit**, auteur van o.a. *De prooi*, *Het grote gevecht* en *Het drama Ahold*

Tegen de stroom is de debuutroman van Dennis Heijn, waarin hij op overtuigende wijze spanning, filosofie, morele dilemma's en de ervaring van zijn vaders ontvoering verweeft. De filmrechten van *Tegen de stroom* zijn vóór verschijning al verkocht.

SANTASADO

9 789083 368344 >